

گەشتىك لە نيو ھۆنراوہ كانى مەولەويدا

سید محمد حسینی

لەمەكە شارەمیزویی و خنجیلانەكى ئیمە بە بۆنەى ئاھەنگى زیزنان لە پلەو مەقامى عارف و خواناسى گەورەى كورد (ماموستا سید عبدالرحیم مولوی) بوە بە میواندارى تاقمى لە ماموستایان ولى كۆلەرانى ولاتەكەمان جى شانازى و ئیفتخاریكى ھەرە مەزەنە. منیش وەكدا نیشتویكى ئەم شارە ویزای بە خیرھاتن لەم بەریزانە.

بە كوردی و بە كورتى دەلیم: دەستتان خوش بى بۆ ئەو ھەمو پیشوازی و ئیستقبالە كە لەم كۆنگرەتان كرد. بۆ گەشەپى دان بە فەرھەنگى رەسەنى اسلامى و میللى یا خوا ھەر خوشبن مەتلەبى كە پیشكەشتان دەكرى لە ژیرناو نیشانى (گەشتىك نيو ھۆنراوہ كانى مولوی داىە) كە لە زۆربەى ئەم ھۆنراوانەدا ماموستا مولوی ئاماژە بە كەندو كۆسپە كانى ژيانى خۆى دەكا. ئەلبەت لە پیش ھەمو شتىكا لە مەحزەرى ئەساتید داواى لى بوردن دەكەم چونكە دنیام نوسراوہ كەن لە ھەلەو ئیشتباہ خالى نى یە: شاعیر مەلى خوش ئاوازی چیمەن و گولزارى بیروخە یالە. شاعیر پەپولە یە كى زۆح سوکە كە مزگینى شەنەباى بەھارى بۆ گۆلانى خەوالودینى شاعیر جیھان جوان تر لە وەى كە ھە یە پیشان دەدا جیھانىك پەر لە ئەوین و خوشەویستی و عیرفان و خواناسى لە ئاسمانى ئەدەبى كوردەواریدا سەدان ئەستیرەى پەرسنگداردە درەو شینەوہ تروسكەیان زوشن كەرەوہى شەقامى ژینە. یە كى لە گەش ترینى ئەم ئەستیرانە كە لە سر ئاسۆى ساوو بى گەردى ھەورامان

به رانبر به تا فگه به رزو خورینه کانی شاهوو قه زاله خوی ده نوینی، ماموستا سید عبدالرحیم مهوله وی به.

شعری مهوله وی تابلنی ته زو پاراوو بنی خه وشن و له ناسکی داو کو گولاله ی سوره ی که و سالان وایه که به بارانی به هاری شورابنی ته وه.

مهوله ویش ههروه کوشا عیرانی عرب و فارس ههست به بونی خوی ده کاو عاتیفه ی ذاتی خوی به پوخته یی ده رده بری، به دوی تقلیدانه گه راوه له هاوردنی تشبیهاتی کون خوی لاداوه و پنجره یه کی به ره و تشبیهاتی نوی کردو ته وه. کۆتری خه یالی هه لفراندوه و له گهل قافله ی تخیل و ئی حساس دا ئینسان ده باته سه فه ر بو دنیای خوشه ویستی و نهوین.

نمونه یه که له تشبیهاته جوانانه له پارچه هه لبهستی یه که دا یه که له وه دا مهولوی دهس به داوینی قافله چی ده نی و پی ده لی «دخیلم من لیره دا له سه ر به رمالی خه م و خهفت دا نیشتوم تاوی کاروانه کهت زا بگره چونکو زریباری فرمیسکم توغیانی کرده و صحرای مریوانی کرده و به قوربا به یانی هه ناسه ی ساردم بداله و ده شته و کزری بکاته وه و ئیمجار به ره و مقصد ری که وه و دلشیم له جیاتی زنگ بیهسته به ملی نه و وشتره وه که له پیش کاروانه که وه ده زوا

قافه چی ئامان دادهن دهخیلم	بسنه که دار خه م خه یلی زه لیلیم
ساتنی قافله کهت ساکن نه سه یر بو	یکه عه رضی دیرم ئوغرت خه یربو
گیج زریوار هه رسم مهوج وه ردهن	سارای مریوان تمام هه رکه ردهن
بازش هه ناسه م سوبوه نهش دهرو	یهخ کهرو قه تار ئاسان بویه رو
زهنگ دلهی تنگ زایله ی صدرهنگ	پیکای تای دهرد ریشه ی خه م گولهنگ
وهزان نه گه ردهن به رزی شاههنگ	بشو بدودهنگ فه رسهنگ و فه رسهنگ
مهدهد یا علی پی سفر که رمیل	منزل و منزل تا منزلگای لیل

سید عبدالرحیم که ناسناوی شیعریه که ی معدومیی یه هه تا ئیستا له مه یدانی شیعری کوردی دا هیچ سوار چاکیک تۆزی نشکاندوه ئیمان و باوه زئی راسته قینه وه ها ته عه هودیکی ادبی و اخلاقی داوه به شیعری ئه و که ته نانهت له هه ره بیت و میصراعیکدا بۆن و به رامه ی عیرفان و خواناسی لی دی:

جه هه ر ته رفدا مه وینون گولزار رهنگ رهنگ مه دره و شوبه وینه ی دلدار
لاله گردن که چ توی دیده زه مشتته گویا عه کس یار وه زوشداوه شتهن

به لی عارف بو هه رکوی بزوانی و سه رنجه ی هه رکوی بدا جه گه له قامتی ره عنای
مه عشوقی راسته قینه هیچ شتی تر نابینی.

تۆماری ژیاننی ئه م شاعیره به رزه به دونیایه ک پر له کلۆلی و کویره وه ری دهس
پی ده کاو تادوا روژی ژین ئه م کویره وه ری یه هه ر به شی ئه بی و دهستی له کۆل
ناکاته وه.

هه ژاریکه هیچ ئاشته بایی شک نابا و شانی داوه ته بهر گرانیی باری ژیان ناوی
ژیاننی ره حت ئاسوده ی جار جار له خه لکه وه به گوئی گه ی وه و عه مه له ن نه ی دی وه
که شادمانی به ری چه داریکه و له وه زئی چ هه واریکه به خته که ی وه کوسالی بی باران
شومه و مه ز رای شانس و ئیقبالی شه خته لی ده دا.

گه رمه سیر دل سیاسالیشهن	ئای بختم توغیان ویران مالیشهن
سیامال عه یش تخته تخته که رد	کزه ی زه شه بای هناسان سرد
خیلی خانه ی کیفم هه وار بیزاوه	هناسه ی سه ردم نه دل خیزاوه
وه لگه که ی شادی سه ر ته ل ریزاوه	ویشومه ی مه ی نه ت ته م انگیزاوه
مه زره عه ی بختم شه خته به رده وه	جوی چه ته شوقم هه م یخ که رده وه

له به هاریکی خه مناکدا عنبر خاتون که یه کی له سه ر چاوه هه ره گرینگه کانی

ژیان و شیعری مهولهوی بووه کۆچی دوای ده کا ئەم کارهساته دلته زینه بوته هوی سوتاندنی حوجره‌ی دهرونی مهولهوی، ناله له گیان و دلی ده‌خاو ده‌لی: ئیمسال تازه بهار وه‌کو گه‌لاریزانی لی‌هاتوه چونکه به‌ری گۆلی باخی معدومی هه‌لوه راندوبردی بو کیوان ئەبی بخت و نگینی من به‌پیچه‌وانه بی ئە‌گیناکئی دیویه‌تی به‌بهارا گول هالوه‌ری.

به‌م جوړه‌گژه‌بای مه‌رگ گۆلی عنبر له‌ سرمیشکی مهولهوی دور ده‌خاته‌وه:
 ئیمسال نه‌ووه‌هار چون‌خه‌زان‌سرد به‌رگ وه‌رد باغ‌معدوم به‌رد په‌ی هه‌رد
 مشیو تاله‌ی من خیلاف‌انگیز بو وه‌رنه‌که‌ی کئی دی وه‌هار گۆل ریز بو
 بوی عنبر نه‌توی ده‌ماخم ده‌ور که‌رد فرستش هاورد هه‌وای وه‌بای ده‌رد

به‌پی‌نوسراوه‌کانی ماموستا علاءالدین سجادی عنبر خاتون له‌ بنه‌ماله‌ی ئەو
 ئەفغانی‌یه‌کوچه‌رانه‌بووه‌که‌له‌دی‌چروستانه‌نیشه‌جی بوون وه‌زه‌نگه‌هوی
 ناسراوی سید عبدالرحیم به‌مهولهوی هه‌ر ئەوان بویتن چونکو مسلمانانی
 حه‌نه‌فی مذهب به‌ماموستای ئائینی ده‌لین (مولوی).

دوای ماوه‌یه‌که‌نه‌که‌هه‌ر حوجره‌ی دلی به‌لکو حوجره‌ی کتیه‌کانیشی که
 حاصلی ته‌مه‌نیک تی‌بینی و ته‌حصیل بووه‌ده‌سووتی مهولهوی په‌ژاره‌و که‌سه‌ری
 ده‌رونی خوی سه‌باره‌ت به‌م روداوه‌ش ئاوا ده‌رده‌بری:

ده‌مه‌ی هه‌ناسه‌ی گه‌رم تاره‌که‌م جه‌کوره‌ی ده‌رون پر جه‌خاره‌که‌م
 ئاهیردان حوجره‌ی دله‌ی پور ده‌ردم سوخان‌کتاوو مجموعه‌ی فه‌ردم

لی‌قه‌وماوی و کاره‌ساتی دل ته‌زین به‌سه‌ر ئەمه‌شداو له‌مهولهوی ناهینی و ۷
 سال پیش له‌مردنی چاوه‌ماندوه‌کانی سو‌مایان نامینی دونیای زونی لی‌تاریک
 ده‌بی ئەم زوداوه‌که‌تأثیریکی زور قۆلی له‌ژیانی مولوی‌دا‌داناوه‌له‌م‌چهن

شعیره ییدا به باشی ده رده که وی:

ئهش ئامای وه خیر هه ی بهرگوزیده بونه جای مردوم جاگر نه دیده
 خیلین بینایی، جه دیده نه مان بهل صولحشا بو بینایی و چه مان
 بینایی دیده تو وه سلامهت دیده نی دیدار کهفت ئه و قیامهت
 ئه ر بینش نه یه ن ئه ی ئاوات وازم باز هه ر تسکینن گوش و ئاوازم
 شاعیرانی گه وره ی سه رده می ژیانی مولوی هه مو ئه وراسته قینه یان درکاندوه
 که مولوی شاعیرکی هیژاو ماموستایه کی که م وینه یه بو نمونه ماموستای ره حمه تی
 حاجی توفیقی پیره میرد شاعیر و نوسه ری به ناو بانگ له ته مه نی ۷۵ سالیدا له
 هونراوه یك دا به م جو ره باسی مولوی ده کا:

مه وله ویم دی بو ئه وسا که مابو له تافی پیری ئیستای منابو
 ئه م چهن شاعرانه ی بو به جی هیشتوم ئه یکه م به تاسه ی عومری رابوردوم
 بای مویه ک تای موی سپیمی به بادا زه شه بای پیری جوانی به بادا
 ئاخر به هاری نه و جوانیمه ئه وه ل پائیزی زینده گانیمه

به م جو ره پیره مرده دیوانه که ی مه وله وی شاعر به شاعر خسته ویه ته
 سرزاراوه ی سولیمانی له دو بهرگا له ژیر عونوانی (روحی مه وله وی) له چاپ
 داوه و.

مه وله وی زور جار له گهل روحیانه تی ئه ولیاو عرفای پیش له زمانی خوی دا
 رازو نیاز ده کاو به وگوفت و له فزه شیرینه ی خوی آوزه نگی له ئه سپی ئه ندیشه ده دا
 چه پله له کوتری خه یال ده کتی رازو نیازه که ی له گهل روحیانه تی شیخ حسن
 مولاناودا نمونه یه که له و ظرافه ته یه.

بولبول گولشه ن بی نام و ننگی نه زرو سر سرو باغچه ی بی رنگی
 نوخته ئینتهای دایره ی ته مام نه ی ده س نه ی چی توطی دیای جام

یانه‌ی دل و فه‌یض‌زای مه‌ولانادا ته‌وار ته‌رلان مه‌ولانادا

مه‌وله‌وی له نه‌ثری فارسیشدا پله‌یه‌کی به‌رزی هه‌بوه شاهید بو ئه‌م ادعایه‌نامه
بی‌نقطه‌که‌یه‌تی که بویه‌که‌م جار به‌خه‌ته جووانه‌که‌ی ماموستای ره‌حمتی سید
طاهیری هاشمی به‌داخه‌وه له‌م مه‌جلیسه‌داجیگه‌یان خالی‌یه‌له‌گوواری ژماره‌۴
سروه‌دا‌کلیشه‌کراوه مه‌وله‌وی به‌م نامه‌و به‌م پارچه‌شيعره‌ی سه‌ره‌خوشی له‌حه‌مه
پاشای جاف‌کردوه.

ماموستا سید طاهیر ده‌نووسی: «بی‌گمان مه‌وله‌وی بو نویسنی ئه‌م نامه‌خوی
توشه‌زه‌حمت و سه‌خه‌ت نکردوه و کتیب‌لوغه‌تی دانه‌ناوه تا به‌شوین وشه‌ی بی
نوخته‌دا‌بگه‌ری هه‌روه‌که‌نامه‌توخته‌داره‌کانی ئه‌مه‌شی به‌زه‌وانی و جووانی هیناوه
مولوی و هو‌ی بی‌نوخته‌بونی نامه‌که‌ی به‌م جووره‌ایظهار ده‌کا:

مه‌یله‌ت ئاره‌زوی ئه‌غیار که‌ده‌بی	چیش‌خامه‌که‌ت نام‌معدوم‌به‌رده‌بی
بی‌منت‌جه‌میل‌ئامای‌نامه‌تم	ممنون‌جه‌وه‌فای‌زه‌شحه‌ی‌خامه‌تم
گه‌رمی‌بلیسه‌ی‌ده‌رون‌ده‌ماخ	دیوه‌لول‌ئاخ‌دله‌ی‌پورجه‌داخ
ئه‌و‌به‌ردنه‌م‌نه‌چه‌م‌دیده‌ی‌پورجه‌ده‌رد	ئید‌مالاروی‌حه‌رف‌خه‌یال‌بی‌گه‌رد
نه‌قه‌تره‌ئه‌سرین‌منده‌ن‌نه‌چه‌مدا	نه‌نوخته‌نه‌حرف‌ئینشای‌ماته‌م‌دا
عه‌رضه‌شاهیده‌ن‌خاص‌بدیه‌پیشدا	حه‌رف‌نوخته‌دار‌نه‌مه‌نده‌ن‌تیشدا

به‌شیک له‌نامه‌بی‌نوخته‌که‌ی مه‌وله‌وی به‌م جووره‌ده‌س‌پی‌ده‌کا:

که‌من‌فه‌قط‌موقده‌مه‌یی‌کی‌ئه‌خوینمه‌وه

اسم الله العلا

اول هر کلام که صدور اهل کمال در سطور آرد واکمل واصل هر طور املح و هر
سحر حلال کلک درر سلک گهر موسوم معدون محروم، محرر و مسطور دارد.

حمد هر حامد و هر مادح در گروه هر مسلم و در رهظ هر ملحد و کادح کرور در
 کرور در همه اعصار و دهور مر درگاه عالم آرامگاه لا اله الا الله را.
 درود لامعدود و سلام لامحصور و لامحدود عدد کل داء و دواء مادام السمک
 و السماک و السماء مر سالار ملک ممدود و سردار محل محمور و کارگاه در علوم
 همه علماء آگاه محمد رسول ا... را بهم جوره دهرده کهوی که مهولهوی
 ئەدیبیکی هه ره به رزه که له په ردهی تصوف و کلام، وه صفی دیمه نه کانی سرشت و
 ههروه ها هاله په ردهی شاعیریکی زور وردی پیرتاش و نوکته زان داخوی نواندوه
 به جوریک که زور شوینی به رزی له میدانی ئەده بیاتی کوردی دا بوخوی ته رخان
 کردوه و بوه به ماموستای ماموستاکان.

صه د ره حمهت له توربه تی خاوینی و درودی خوا له گیانی پاکی